

- תשלום בה' ובתורתו ובצדיקיו האמתיים
- הכשר כלים
- אלון של זהב
- זה הדבר אשר צוה ה'
- ארץ הנקנית בכסף
- התורה הזמנית:
- נמקת בצפרא ומתנסית בימא
- התחלות חדשות
- זכרון ושכחה
- כח הנדר
- ציפיה לסגולה
- תיקון חצות - שוה לכל נפש
- הלכות תשעת הימים
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

אפלו היגיעה והטרחה בעבודת ה' יכולין לקבל ול'המשיך' על עצמו יותר על ידי שמחה וחרות

יום א' במדבר תקצ"א

ידע בני חביבי פי רבנו הקדוש והמקובל והנורא זכר צדיק וקדוש לברכה ידע כל מה שיעבר עליך עד הסוף, וכבר הקדים ורואות נראות למפתינו האנושות, על ידי כל התורות והמעשיות והשיחות וההתגלות אלקות שהאיר בדעתנו, חזק בני חזק, והעקר שהחל בפמה שפתבתי לך כבר, שבכל עת תעשה עצמך קטוה לגמרי, ובזה תצא לחרות בכל פעם מגלות אשתך שמנח עליך ומשאר מיני גלויות ושעבוד שמנחין על מותך; כאילו אוחזים אותך בידים חס ועלום.

ובאמת הבחירה חשית והמחשבה ביד האדם להטותה פרונו, והעקר לבלי להתחיל לחשב כלל, רק כאילו עתה נולדת, וכאלו אינך יודע כלל מה שרזיה ומה שיהיה, ובאותו השעה תשמוח עצמך בכל מה שתוכל, הן הנקודות טובות וכו' כפי' הן במלי' דשנותא ובדיחותא וכו' צא, ואם מתוך כך תוכל לחטף עצמך לתוך תורה ותפלה מה טוב, ואם לאו אף על פי כן תשמוח בה' ובתורתו ובצדיקיו האמתיים על פי הדרכים הנ"ל, ותמתין עד בוא העת הטובה שתוכל לחטף טוב ואמת מה שתחטף פחדו הגדול על ידי גיעה קצת, פי בלא יגיעה כלל אי אפשר, פי אפלו היגיעה והטרחה בעבודת ה' יכולין לקבל ול'המשיך' על עצמו יותר על ידי שמחה וחרות.

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדש	לוקטיו מוהר"ן תנייני	לוקטיו הלכות ח"ד	משנה בורה ה"ב	דף היומי גשין	ימי מוהר"ת
שבת	כו	ה:	רלו	קני	ס	רבא
א	כז	ו.	רלו	קני:	סא	רבב
ב	כח	ז:	רלו	קיה	סב	רבג
ג	כט	ח.	רלו	קיה:	סג	רבד
ד	א	ט:	רלו	קטו	סד	רבה
ה	ב	ת.	רלט	קטו:	סה	רבו
ו	ג	י:	רס	קטו:	סו	רבי

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן ס"ב

להנשים את החיים

התפקיד המרכזי של יהודי הוא לנשוב לתוכו רוח חיים. הרוח חיים קיימת, צריך רק להכין כלים מתאימים שיהיה לה להיכן להיכנס.

מדין. מיד לאחר סיפור מלחמת מדין מפרטת התורה הקדושה את דיני הכשרת הכלים מגיעולי נוכרים ומטומאה על ידי ליבון הגעלה וטבילה, רבי נתן מסביר נפלאות:

צבאות נלחמים זה בזה משום שיש מאחוריהם מדינות השואפות לשמור על ריבונות, להניח יד על משאבים, או להרתיע ולסלק אויבים. אבל מדוע כל מעשה טוב או אפילו סוד מרע שלנו, מקפיץ עלינו את מלחמת היצר הרע?

רוח חיים

את תפקידו של היהודי ניתן לסכם בשלוש מילים - להוציא מכוח לפועל. השלימות הגשמית והרוחנית כבר קיימת בכוח אבל כדי שיינתן לה ביטוי בפועל נדרשת פעולת האדם, ובשביל זה ניתנו לנו התורה ומצוותיה, כי על ידי כל מצווה מוציאים עוד חלק של הבריאה אל הפועל. וכאן מתנהל מאבק עצום, למי תהיה שייכת הבריאה, לקדושה או ח"ו להיפך.

מה שהכי חשוב להביא לפועל זה רוח חיים ויש לה שתי בחינות, למעלה ולמטה. בעולם הזה מתנהלים החיים בתוך גופים ארציים ולמעלה יש חיים רוחניים מאוצר החיים. יהודי עמל כל ימיו להנשים את עצמו ואת חייו מרוח החיים העליונה והקדושה. כשהוא זוכה וחי על פי התורה הוא כביכול 'מפעיל' את הקדושה ונותן לה נוכחות בעולם הזה ונחשב שותפו של הקב"ה.

אבל הקדושה שורה רק בתוך כלים, ולכן כדי לשאוב רוח הקודש צריכים להכין כלים. התורה מתארת איך בונים כלים ומשרטטת איך ייראו חיים קדושים, יהודי המכוון את חייו על פי התורה בונה כלים שיהיו כשרים להכיל רוח הקודש שתשרה עליו. החוטאים לעומת זאת לא מכינים כלים, אדרבה הם שוברים כלים ובכך מסלקים את רוח החיים הקדושה וזו חזרת ונגנת למעלה, תחתייה משתלטת ושורה עליהם רוח טומאה.

כעת מובנת הסיבה למלחמות היצר. כל פעולה קטנה שאתה מנסה לעשות על פי התורה, שואפת להביא לעולם רוח חיים דקדושה שתדחה ותסלק את רוח הטומאה מן הארץ. הסטרא אחרא רואה בכך אויב המאיים על קיומה, בדיוק כפי שראו מלכי מדין ומואב בבני ישראל אויבים, וזו העילה למלחמת מדין.

עצתו הרעה של בלעם למלכי מואב ומדן היתה להחטיא את ישראל ובכך לשבור את כליהם שלא יוכלו לשאוב חיות מהקדושה, לכן מצווה ה' 'צרו את המדיינים' - צאו הילחמו באלו שמבקשים לגזול את נשמת אפכם. אבל המלחמה לא מסתיימת בתבוסת

יהודי משקיע רבות בהכנת כלים ראויים ולכן אכילתו מפרנסת לא רק את גופו, גם נשמתו מתחזקת ומתאזרת רוח חיים בזכות האוכל.

הכשר כלים

האכילה היא עת מלחמה, באכילה ממוחשת באופן הפשוט ביותר המשכת רוח חיים מהכוח אל הפועל - הגוף התשוש מקבל כוחות מהאוכל, ולכן כה חשובה ההקפדה על קדושה בשעת האכילה. יהודי משקיע רבות בהכנת כלים ראויים ולכן אכילתו מפרנסת לא רק את גופו, גם נשמתו מתחזקת ומתאזרת רוח חיים בזכות האוכל. הגויים לעומת זאת כליהם טמאים בבחינת 'בארות נשברים אשר לא יכילו המים', ולכן כלי עכו"ם אסורים לאכילת ישראל עד שיטבלו במקווה.

כששלח משה רבינו בדבר ה' את שנים-עשר אלף הלוחמים למערכה מול מדין הוא קיווה להכניע את היצר הרע ולסלקו מהעולם, וכששבו מבלי שמיאלו את הציווי בשלמות קצף עליהם באמרו 'החיייתם כל נקבה'. כל כך הרבה גיעות וייסורים עברו על משה רבינו בהשתדלותיו בתקנת ישראל והנה עדיין היצר עוד מוקד ביניהם...

את כעסו של המנהיג המתיק אלעזר בן אהרן הכהן שלימד לעם את דיני הכשרת הכלים ובכך העביר להם את סוד המקווה. גם לאחר שנשכלים ח"ו ומאבדים את רוח הקדושה והטומאה מצליחה לשרות על הנפש, אפשר תמיד לבטל את עצמך תחת מימי המקווה, לחזור אל השורש ולהמשיך מחדש רוח חיים דקדושה. וכפי שמעיד הפסוק 'מקווה ישראל השם מושיעו בעת צרה', ומדייק רבי נתן, מקווה מלשון תקווה כי מי שיהיה זהיר תמיד בטבילת מקווה תקוותו הנצחית מובטחת, כי גם עם יעבור עליו מה, בסופו של דבר יתוקן כראוי.

(ע"פ ליקו"מ תורה סו וליקו"ה הכשר כלים ד)

אילן של זהב

רבי נתן מביא בשם השל"ה הק' 'אין רגע בלא פגע, והיה מוסיף כמו כן צריך לקיים 'אין רגע בלא פגע - בלא תפילה', מלשון ויפגע במקום.

השי"ת הרי עוזר ועושה עמנו חסדים גדולים, צריך לראות לא להיות כפוי טובה, הוא עושה לך כאלה חסדים גדולים, תן לו גם כן משהו.

בפרקי אבות יש לשון 'הרוצה ללוות יבא וילה', אתה רוצה ללוות? אני אלוה לך. אבל 'הגבאים מחזירין תדיר בכל יום', משלמים! מחזירים! צריך להחזיר את זה. הלוו לך, אז תחזיר. ה' יעזור שלא נתעקש, רק נשלם ונחזיר. תחטפו! תחטפו! תחטפו! עוד פרק תהלים, עוד משנה במשניות, עוד דיבור להשי"ת, תחטפו!

כל זה מתווסף על הבגד שאתה מכין לך לעוה"ב. כל דבר שאתה עושה - משהו - מכניסים את זה שם לתוך הבגד שלך.

שם לא לוקחים כלום מאף אחד. שם למעלה נמצאים אנשים כשרים. שם יושב 'רואה חשבון' טוב...

משל למה הדבר דומה, בביהמ"ק בימי שלמה המלך היה אילן של זהב ליד ההיכל, וכל מי שהיה תורם קצת זהב, היה מניח על ענפי האילן. כך זה גם לגבינו, מה שיש לך, תזרוק פנימה, וזה כבר נמצא שם ומתווסף מיד לבגד של נשמתך.

רביה"ק מביא בתורה כ' שאסור לדחוק את השעה, וזה היה פגם הכאת הצור, בחינת דחיקת השעה. ואע"פ שהאדם כן צריך להיות עקשן בעבודת ה', דוחק את השעה פירושו 'אני רוצה מיד', אני דוחף את הזמן, זה אסור.

רבי נתן אמר פעם 'עד שזוכים להיות איש כשר, צריך להתממה הרבה'. ובתחילה כשנתקרב לרבינו, רדפו אותו הרבה ודרשו ממנו שיעשה משהו לפרנסתו, וגם היא בכתה לפניו על כך. נכנס רבי נתן לחדר ואמר: 'רבונו של עולם, עד שזוכים להיות איש כשר צריכין להתממה הרבה, לעת עתה תן לי פרנסה'. ונעשה לו נס ופלא ונתפרנס ט"ז שנה בכבוד גדול, בזכות אותה תפילה.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

כשפוגשים חבר ממקום מגורים שהיה גר שם פעם, יש להזהר ביותר כשמספרים זה לזה מה שלום פלוני ופלוני מאותה העיר, שבזה רבים נכשלים ומדברים לשון הרע.

יש טועים וחושבים שמותר לדבר לשון הרע על מי שדיבר עליהם לשון הרע בעבר, וכמה מכשולות בדבר: א. שמיעת לשון הרע וקבלת לשון הרע ורכילות כשמאמין שלפוני דיבר עליו לשון הרע. ב. איסור דיבור לשון הרע. ג. איסור לא תקום ולא תטור, כשחוזר לדבר בגלל שהוא דיבור עליו.

ואפילו אם נבחר ע"פ ההוכחות שסומכים עליהם לקבל לשון הרע, כמו שיבואר להלן אי"ה, גם אז אסור לדבר עליו לשה"ר בטענה שהוא לתועלת. כי בדרך כלל אין המדבר מתכוון לתועלת, אלא מתוך שנאה שפגעו בכבודו.

(קיצור הל' לשון הרע פ"ב סעיף ט"ו)

בי עקר העיבוב (בבנין בית המקדש) הוא על ידי שאין הקבוצין של ישראל בשלמות בתכלית השלום האמיתי:

ליקוטי הלכות, נשילת ידים לסעודה 1, פ.

מצות נדרים

שכאשר אדם חושק ליבו לעבודת ה', ואומר בפיו נדר, על ידי זה יכול לאסור את עצמו באיסור תורה את אותו הדבר (ליקו"ה ברכת השחר ה').

מצוות נדרים בדיבור: ענין הנדרים מעורר אותנו לשים לב לכח הדיבור, שהרי ממה נפשך, אם יש בכוחו להתגבר על יצרו, למה לו לנדור בפיו, ואם אין בו הכח להתגבר על יצרו, מה יועיל נדרו, אלא שמזה רואים כח הדיבור, שכאשר מוציא מפיו ואומר בפה מלא את הרצון שרוצה לפרוש את עצמו או לקבל איזה קבלה טובה, בזה מקל כח גדול מלמעלה להתגבר באמת על יצרו (שם).

מצוות נדרים: כל יהודי יש לו כח לנדור נדר ולעשות מצווה מאיזה דבר שבעולם אשר לפניו כן לא היה בו שום מצווה, וענין זה מורה שאפשר לעבוד את השם יתברך מכל דבר (ליקו"ה נדרים ב').

מצוות נדרים: מצווה זו נמסרה אל ראשי המטות, כי דייקא הצדיקים הם אשר מלמדים את האדם שאפשר לעבוד את השם יתברך מכל דבר (שם).

כל דבר אשר יבוא באש תעבירו באש: התיקון לעבירות הוא לדבר לה' דיבורים חמים של ריצויים ופיסוים, בזה הוא מכפר את מה שנתלהב ליבו לדבר עבירה ח"ו (ליקו"ה הכשר כלים א').

זה הדבר אשר צוה ה': כל הנביאים התנבאו בלשון של 'כה אמר', ומשה רבינו התנבא בלשון של 'זה הדבר', כי הנבואה של משה היתה נבואה ברורה כמי שמצביע באצבע ואומר 'זה הדבר'.

זה הדבר אשר צוה ה': הסיבה שישראל עושים מצוות בשמחה הוא מחמת שיש להם חוש רוחני כדוגמת רוח נבואה. אך יש מי שעושה המצוות בשמחה מחמת שמאמין שיקבל שכר עולם הבא ולכן אף שכעת יש לו צער, בכל זאת הוא רואה בעיני רוחו כעין נבואה שיקבל עולם הבא, ואמונה זו מביאה לו שמחה. לעומת זאת, יש מי שעושה מצוות בשמחה בבחינת 'זה הדבר אשר צוה ה'', והוא שמח מהמצווה בעצמה ואינו חפץ בשום שכר עולם הבא, כי יכול להצביע על המצווה באמונה ברורה שפעולה זו ממש שעושה הוא הדבר שצווה ה' (ליקו"מ סי' ה').

זה הדבר אשר צוה ה': לשון זה נאמר דייקא בפרשת נדרים, כי כשם שבנדר אדם מקבל כוחות לעמוד בקיום הנדר, כיון שמרגיש שמצווה זו היא מצווה פרטית השייכת רק לו, בבחינת 'זה הדבר', כך גם צריך להרגיש בכל מצווה ומצווה ש'זה הדבר אשר צוה ה'.

מצוות נדרים בדיבור: ענין הנדרים מעורר אותנו לשים לב על גודל כח הדיבור,

הליכות

שיחות ומנהגים

עלמא דאתי

אחרות. אבל אני סופר, אף זוכין כבר לבוא להיבית האמת: פעם נסע מוהר"ג ת' בעגלה עם אחד מאנשיו שהיה עני והיה סוחר של קמח, ואמרוהו נסעו פמה מעלות הסוחר שהיו טענות בקמח. באמצע הדרך התחיל לרדת גשם שוטף, והקמח שבגגלה לא היה מכסה היטב, והחל הקמח להפך לזכך על ידי המטר. ונחם הסוחר וחזר פמה פ'עמים: "אוי! מתי נגיע כבר לאכסניא", נענה מוהר"ג ת' ואמר לו: "דיין תכלית לאזת זך אויס ביי די קרעטש'שע, מיין תכלית איז ווייטער און ווייטער און ווייטער" - "התכלית שלך מסתים באכסניא, אלאם התכלית שלי היא ממשיך הלאה והלאה והלאה".

כשדבר פעם מוהר"ג ת' ז"ל מענין מה שצריך האדם לישב דעתו בחיים חיהונו לחשב על התכלית וכו', אמר: "אפלו לאחר פטירתו של האדם, אם הוא עוד מתיישב בדעתו לפני קבירתו, קשהו ציון עוד בעולם הזה, גם זה חשיב וטוב מאוד". ואמרו אחר כך א"ש, ש'שן נתקבם בו, שופטר בערב שבת ובא לקבורה במוצאי שבת קדש, והיה השבת אצלו לזמן ישוב הדעת.

הלכו פעם מוהר"ג ת' ורבי אהרן הרב מברסלב יחדי. בדרך הלוכם הבחין הרב מוהר"ג ת' הדבק בשרעפיו, ואף פ'שדבר אלו לא ש'מע ולא הרגיש בפניו. עד כדי כך ש'שאל אותו הרב: "רבי נתן, פמה ח'שבת והתדבקות כל כך במח'שבתך?" ענה לו מוהר"ג ת': "ח'שבת והתדבקותי שהנה גנהג ש'בעולם, כ'ש'אחד הולך ושוכר דירה לזמן קצוב, אזי אף ש'מוצא בדידה זו שום חסרון כזה וכוה, מותר על הדבר באמרו: 'הרי אף לזמן קצר אני שוכר את המקום, ומה ב'ך אם אסבל קצת'. אולם כ'ש'בא לקנות מקום ל'שנים הרבה, אינו מותר על שום חסרון, רק דואג ש'היו כל הדברים נכונים ומס'דרים כראוי כי ל'שנים הרבה הולך לה'שתמש בהם, כמו כן ח'שבת כ'אן בהליכתי על הארץ ש'היו המקום ותבית ש'אני עתיד ללך ול'שהות שם ל'משך ש'נים הרבה, הינו מקום הקצר המיעד לי, וח'שבת פמה וכמה צריך אני לראג ש'היו שם כל הדברים מס'דרים ואינם היטב היטב ללא שום חסרון".

מוהר"ג ת' ורבי אפרים ב"ר נפתלי נסעו פעם בדרך, והיה הקד קשה מאד, ונחם רבי אפרים: "ולא יבך נחזר תביתך". ענהו מוהר"ג ת': "מה יזיה לך כבר בבית, יזיה לך דאגות

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה ס"ב מאמר י'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

זוהו בחינות (סבא משפטים דף צ"ה): עולמותא שפירתא דלית לה עינין. עולמותא שפירתא, זהו בחינת אמונה, בחינת (שיר השירים ו) "יפה את רעיתי", בחינת: "ורעה אמונה": דלית לה עינין, הינו אלו הקשיות הנ"ל, שאין לעינין בהם, וצריך לחזק באמונתו: גופא טמירתא ואתגלי, פי היא טמירא, כי אם תשאל את המאמין איזה טעם באמונה, ודאי אינו יודע להשיב לך טעם, פי אמונה אינו שיהי אלא בדבר שאינו יודע טעם. ואף על פי כן, ונגליא. הינו שאצל המאמין הדבר גלוי, באלו רואה בעיניו את הדבר שהוא מאמין בו, מחמת גדל אמונתו השלמה: נפקת בצפרא ומתפסיא בימקא, כי האמונה מתחדשת אצל האדם בכל בקר, בחינת (איכה ג): "חדשים לבקרים" וכו'. ומתפסיא בימקא, מחמת טרדת עסקי עולם, נתפסה האמונה: מתקשטת בקשיותין דלא הוה, הינו עקר קשיותי האמונה, בשמקרבין אצלה בני אדם שלא היו מקרביין לה:

סבא דמשפטים

יש בזהוה בפרשת משפטים עניין שלם שנקרא "סבא דמשפטים", ששם מבואר סודות נוראים בעניין גלגולי הנשמות וסדר תיקוני הנשמות, ובתחילת העניין מובא שם סדר התגלות הסודות האלו, שהיה מעשה שרבי חייא ורבי יוסי תלמידי רשב"י הלכו בדרך ואמר רבי יוסי לרבי חייא שהיה לו בדרך איזה זקן שאמר להם כמה דברים לא מובנים, וחשב שזה סתם דברי הבל ולא ייחס לזה חשיבות, ואמר לו רבי חייא שיקרא לו, כי לפעמים במה שנראה כלום יש גילוי של סודות נפלאים, ואז בא וגילה להם סודות נפלאים בענייני הגלגולים, אחר כך באו לרשב"י וספרו לו שמצאו סבא ודיבר דברי הבל, אמר להם, אני רואה עליכם אור גדול, תספרו לי מה הוא דיבר, וסיפרו לו, ואז רשב"י התפעל ואמר להם שהוא גילה להם את כל סודות הגלגולים, שזה כולל את כל העניינים שעוברים על כל אחד ואחד שבכולם יש סודות נוראים ועצומים מאוד.

ובתחילת דבריו אמר אותו "סבא" משפט זה 'עולמותא שפירתא דלית לה עינין, גופא טמירתא ואתגלי נפקת בצפרא ומתכסית ביממא', ומבאר רבינו שבתביבות אלו כלול כל סדר עבודתנו בזה העולם שעיקרו תלוי בחיזוק האמונה, שהיא מתחדשת בכל יום בבוקר, ובמשך היום היא מתכסה מחמת טרדות עסקי העולם, ועיקר העבודה הוא להתחזק בכל עת באמונה בסתימת העיניים בלי שום קושיות.

כולך יפה רעייתי ומום אין בך

כי זה עיקר היופי של כלל ישראל בבחינת "כולך יפה רעייתי", שהם מתהלכים באמונה פשוטה ותמימה, ובבהירות כאילו הם רואים בעיניהם, ובלי שום שאלות וקושיות, כי יודעים ומאמינים בתכלית האמונה והבהירות שאין שום דבר לחינם, וכל מה שעובר על בעולם בכללותו, ובפרטות על כל אחד ואחד, הכל הוא בתכלית ההשגחה, ומהכל נעשים תיקונים וייחודים נוראים ונפלאים.

כי אכילתן של ישראל נעשה ממנה ייחוד אפין באפין, וכך כל דבר ודבר שעושה איש הישראלי, נעשה מזה ייחודים ותיקונים נוראים ועצומים מאוד, ועיקר האתערותא דלתתא של האדם הוא האמונה הפשוטה והתמימה שבוודאי נעשים מזה ייחודים בכח הצדיקים, וזהו עיקר השעשועים שיש להשיג מעמו ישראל, ע"י שהם מתהלכים באמונה פשוטה ותמימה בלי שום קושיות, ועל זה נאמר "כולך יפה רעייתי ומום אין בך".

ובעומק הדברים, גם בכל הייחודים וההתרחקות והבלבולים שעוברים על האדם, גם בזה הם מתחזקים ויודעים שאין זה "סתם" ח"ו, אלא כל זה הוא בחינת ירידה תכלית העלייה, כי דייקא עי"ז יורדים

למה זה תשאל לשמי

לטריאסט, עיר הנמל שבצפון-מזרח איטליה, כדי להפליג ממנה למחוז חפצו. אך בבואו לשם התברר לו כי הכסף הדל שבאמתחתו לא יספיק עבור רכישת כרטיס הפלגה. נותר אפוא להמתין ולצפות לישועה. מגודל כיסופיו לארץ הקדושה, שם פעמיו בכל יום אל הנמל, ישב והביט באניות המפלגות לארץ ישראל, כששפתיו מרחשות תפילה לזכות במהרה לעלות אל אחת האניות הללו ולהפליג עמה אל הארץ הטובה.

באחד הימים, ראה אנייה המפלגה לארץ ישראל. געגעועיו היו גדולים לנסוע בה, אבל לא היתה בידו פרוטה לפורטה. תחילה בכה בלבו, אבל כשראה את האנייה יוצאת לדרכה, התכסו עיניו בדמעות. ניגש אליו אדם אחד ואמר לו: "רואה אני שאתה בא לנמל בכל יום; למה אתה עושה זאת?" השיב לו: "נפשי יוצאת לעלות לארץ ישראל, אלא שאין בידי כסף כדי לקנות כרטיס נסיעה. נחמתי בעניי היא לראות לכל הפחות את הים שדרכו נוסעים לארץ ישראל". הסתכל בו האיש ואמר לו: "אם זקנה יש לי בירושלים. אתן לך כסף על מנת שתקנה לך כרטיס, ולאחר מכן כשתגיע ארצה תחזיר לה את הכסף". שאל ר' שמואל מאיר לשמו ולשם אמו, "למה זה תשאל לשמי?" ענה לו הלה, "גש לכותל המערבי ושם תמצא את אמי הזקנה ותחזיר לה את הכסף. בארץ ישראל מכיר אותה כל אחד ואחד".

נטל ר' שמואל מאיר את הכסף, ובלב מלא שמחה קנה כרטיס הפלגה. במשך ששה שבועות עשתה האנייה את דרכה לארץ ישראל. על הסיפון פגש באנשים זקנים הנוסעים לארץ כדי לחיות בה את שארית ימיהם ולהיקבר בה, ואמר להם: "אתם נוסעים לארץ ישראל למות, אך אני נוסע לארץ ישראל כדי לחיות בה...". כי אכן, היה זה חידוש שאדם צעיר נוסע לפתוח בחיים חדשים בשמחה החומרית שהיתה בארץ ישראל באותה תקופה.

כשהגיע לירושלים ובא לכותל המערבי, שאל על זקנה הרגילה לבוא לכותל, ושום איש לא יכול היה לומר לו מי היא האשה הזאת. ככל שחלף הזמן הבין כי לא היה זה אלא שליח מופלא ממרום כדי להביאו אל משאת נפשו, הארץ הקדושה.

(מקורות: 'מסכת סופרים וספרות' בשם בעל המעשה; הרב נתן אנשין נכד בעל המעשה)

מאז התודע החסיד ר' שמואל מאיר אנשין מתוך לימודו בספרי רבינו למעלת ישיבת ארץ הקודש, לא בזבז זמן יקר והחל במסעו לארץ האמונה. בסוף החורף של שנת תרס"ד נסע ברכבת ממז'בו' עד לאודסה, משם נדד מעיר לעיר עד שהגיע לקראקא הגליציאית. משם המשיך לזלוטשוב וללבוב, ואף למונקאטש שבהרי הקרפטים, כשבדרכו הוא אוסף הסכמות להדפסת כתבי זקנו רבי יצחק מלעטשוב.

ארץ הנקנית בכיסופין. נמל טריאסט באיטליה

יהודי מונקאטש מצאו חן בעיניו מאוד, בלבושם החסידי והצנוע, ובהליכותיהם האציליות, עד שאפילו חשב להשתקע במקום. הוא ישב במונקאטש תקופת-מה, כשהוא ממשיך לנהוג כמנהגו להשכים לפנות בוקר וללכת למקווה. הבלן שהיה גוי, שם לב לאברך המשכים כל יום וטובל במקווה שטרם חומם, דבר שלא היה רגיל במחוזות אלה, ואחר כך יושב במשך שעות ועוסק בתורה ובתפילה. הוא סיפר על כך לתושבים היהודיים, באמרו שהאיש הינו צדיק, או גנב המתהלך בלילות...

עד מהרה עשתה השמועה כנפיים כי צדיק נסתר בא לעיר. פעם באישון לילה הגיע אחד התושבים אל ר' שמואל מאיר לבית המדרש ושאל אותו מה לעשות לאשתו המקשה לילד. פטרו בעצה לומר את הפרק "אשרי יושבי ביתך". ואכן ילדה האשה בנקל. למחרת בבוקר השכם ישב כדרכו בבית המדרש ולמד, והנה נכנסים הורים עם בנם הנכה על עגלה, ובידיהם תקרובת - און צלוי, וגם שקית כסף ל"פדיון". משראה ר' שמואל מאיר כי שלא ברצונו הפך ל"פועל ישועות" - אסף את מטלטליו, נסע היישר לתחנת הרכבת ועזב לארץ אחרת.

כיון שיעדו היה ארץ ישראל, המשיך נדוד עד

לחידודא
"וצריכין להיות חזק מאוד בעניין זה ועקשן גדול" על מה נאמר?
 תשובה לחידה הקודמת:
 מהי "כל העולמות עם כל עבודתם הגדולה שעובדים אותו יתברך באימה וביראה תמיד, אינו עולה אצלו יתברך כנגד...?"
 שיחה אחת ותפילה אחת של בן אדם, שבזה העולם השפיל עלים לתרופה, מכתב ר"ב
 הזוכה: הלל מאיר ירושלים
 זכה בשובר זכיו ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן
 ח' תשרי

לכבוד מערכת עלה לתרופה. ישנה נקודה מעניינת בתורה הזמנית.

ידוע מהאריז"ל שחדשי תמוז אב הם נגד ב' העיניים בחי' עיני עיני יורדה מים, וכמובן שמרמז על שמירת העיניים בפרט בב' חדשים אלו.

ויש לרמז בס"ד ענין שמירת עיניים בתורה ס"ב ע"פ הזוהר

[המובא שם] סבא דמשפטים [דף צה] - עולימתא שפירתא

דלית לה עינין - התיבות 'דלית לה עינין' מרמז על שמירת עיניים מכיון שסוגר

עיניו במקום שא"צ להסתכל ועושה עצמו כאילו אין לו עיניים להסתכל. וגם הר"ת

של עולימתא שפירתא הוא ש'מירת עיניים, וידוע שהפתח בגוף האדם שנכנס

בו היצה"ר הוא העיניים [ע' בספר שמירת הלשון בסוף הספר] וא"כ אם שומר עיניו אין לו יצה"ר שיכנס בלבו ואז ממילא יהיה לבו שלם עם ה' אלקיו שלא יהיה לו מחלוקת בין שני יצרין וכמוב"פ. ואז זוכה לאמונה. וזש"כ רבינו

עולימתא שפירתא' זה בחי' אמונה וכמובן. ור"ת 'ואז נתבטל המחלוקת היצר הרע שבלבו' [כמוב"פ] בגימ' ש"ע עם הכולל, ועי"ז יודע להשיב לאפיקורס, וזהו ר"ת עולימתא שפירתא [עם ה' אותיות של שפירתא] בגימ' כמו ר"ת ו'דע מ'ה ש'תישב ל'אפיקורס. וגם מרומז בסוף לתורה ל"ה וזלה"ק: 'ורצועה בגימ' ש"ע לרמז שע"י החשמ"ל הזה

שהוא בחי' דובר אמת בלבבו נשמר האמונה ע"ש. והיינו ע"י ש'מירת עיניים זוכה לאמונה וכנ"ל.

בספה"ק בני יששכר [לחדשי תמוז אב מאמר א'] כותב על דברי האריז"ל הנ"ל שזה נרמז בדברי חז"ל 'כלה שענייה יפות, אין כל גופה צריך בדיקה' יעושה"ה. ולפי הנ"ל אפ"ל שזה מרומז בעולימתא שפירתא דהיינו הכלה שענייה יפות.

ועזור השי"ת שימים אלה יתהפכו לנו ולכל ישראל לששון ולשמחה, ונזכה בקרוב ממש ל-ותחזינה עינינו בשיוך לציון ברחמים מתוך רחמים וחסדים מגולים, בביאת משיח צדקינו אכ"ר.

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

אברהם שלום שישא פניה"ק ת"ז

למקום הקליפות ומעלים את הניצוצות והדיבורים שנפלו לשם, ע"י האמונה שבוודאי השי"ת נמצא גם פה, וכל מה שעובר על כל אחד ואחד הוא בתכלית ההשגחה, כדי להמשיך את בחינת התגלות פני הקדושה למקום הקליפות שהוא בחינת מקום אחורי הקדושה, וכשאדם מתחזק גם שם להתחיל מחדש להתקרב להשי"ת גם מתוך הקטנות עי"ז מתגלה פני הקדושה ועולים כל הניצוצות מבין הקליפות ומתבטלת כל יניקתם, ועי"ז מתגלה האמונה במקומות הרחוקים, כל זה הוא עיקר האמונה ועיקר השעשועים שעולים לפניו יתברך, ובאמת זה עצמו עיקר בחינת "יפה רעייתו" כי מזה הוא עיקר "קישוטי האמונה", בבחינת "כולך יפה רעייתי ומום אין בך" כי אין שום בחינת מום, כי באמת גם הירידות והנפילות הכל הוא לצורך עלייה ותיקון לגלות את אור האמונה במקומות הרחוקים שע"י זה הוא עיקר שלימות וקישוטי האמונה.

טמירתא ואיתגלי

והאמונה הזאת היא בבחינת "טמירתא ואיתגלי", כי היא מכוסה ומוסתרת מאוד, כי כל העולם הזה בנוי באופן כזה שבכל דבר צריך אמצעי, כדוגמת אכילה ופרנסה ורפואה, ולכן האמונה מוסתרת מאוד [שזה עיקר מליצת השכינה על הרחוקים כמבאר בהמשך המאמר]. אבל זהו דייקא היופי של האמונה, שאע"פ שהיא כל כך מכוסה, אף על פי כן היא בבחינת "ואיתגלי" כי עם ישראל יש להם את הכח להיאחז באמונה פשוטה ובוררה כאילו הם רואים זאת בעיניהם, כי בכח הצדיקים מאיר להם אמונה זאת בבהירות כזו לידע שאין שום דבר שהוא רק אמצעי לעניין אחר, אלא כל מה שיש בעולם הכל הוא תיקונים וייחודים נוראים, וכל נקודה של אתערותא דלתתא שאדם מחזק את עצמו באמונה זו, בפרט במקומות הרחוקים שהם בבחינת אמצעי, כדוגמת האכילה והפרנסה כנ"ל, עולים מזה שעשועים גדולים לפניו יתברך, ומתבררים הניצוצות מבין הקליפות עד שמתבטל יניקתם לגמרי והכל מהתפך אל הקדושה.

נפקת בצפרא ומתכסיא ביממא

ואור האמונה הזאת "נפקת בצפרא ומתכסיא ביממא", כי היא מתחדשת בכל בוקר, כי בכל בוקר מתחדש אצל כל אחד ואחד אור האמונה, ועיקר הכח להתחזק ולהתחדש באמונה במשך היום, למרות כל הטרדות ועסקי העולם הזה שהם מכסים ומסתירים את האמונה, הוא ע"י הארת האמונה שמתחדשת בכל בוקר, ולכן צריך להתחזק מאוד לקבל את אור האמונה שמאיר בכל בוקר, כי אור האמונה מאיר בכל פעם בעת התפילה, שאז יכול האדם לקבל את אור האמונה לידע שהשי"ת עומד עליו ושומע כל דיבור ודיבור שמוציא בפיו, אבל בפרטות מאיר אור האמונה בתפילת שחרית שאז הוא זמן התחדשות האמונה, כי בכל בוקר מתחדשת האמונה בבחינת חדשים לבקרים רבה אמונתך, ולכן דייקא קודם תפילת שחרית אסור לאכול ולשתות, שע"י זוכים לבחינת תענית שהוא בחינת המשכת אור החסדים והאמונה לתוך המוחין דקטנות, ולכן עיקר התפילה היא קודם שאדם אוכל ושתה שאז הוא עדיין בבחינת קטנות המוחין, ובכח תפילת שחרית שהוא בחינת אור החסד של אברהם אבינו זוכים להמשיך את מימי החסד לתוך בחינת המוחין דקטנות, שזה בחינת החסדים שנמשכים למיצר הגרון ללחלח מיצר הגרון שע"י זוכים להמשיך את הארת האמונה למקומות הרחוקים.

ועי"ז יש לאדם כח גם במשך היום, אע"פ שיש הרבה הסתרות וכיסויים מחמת טרדות ועסקי העולם הזה, כי בסדר העולם כל דבר צריך אמצעי, כי צריך לעסוק בפרנסה ובאכילה ושתייה ובשאר עניינים גשמיים, שכל זה מרחיק את האדם מאור האמונה, אבל בכח האמונה שנתחדשה בבוקר, יש כח לאדם להתחזק ולידע ולהאמין שבאמת אין צריך שום אמצעי והכל הוא רק מאתו יתברך כדי לגלות ולהאיר את אור האמונה במקומות הרחוקים ועי"ז נעשים תיקונים וייחודים נפלאים.

זכרון ושכחה

חטאו עם ישראל בחטא העגל, וכלל הדבר שבכל שבירה - שם התיקון. בתוך העלמה שם האור גנוז. ואם כך הם פני הדברים, הרי אומר שתיקון השכחה - המשכת הזיכרון, היפך השכחה, שורשה הוא גם כן באותו חודש - חודש תמוז. דברים אלו מרומזים בדברי הנביא מלאכי (מלאכי ג, כב) באמרו: "זכרו ת'ורת מ'שה" ראשי תיבות: תמוז, כי הרי המשכת הזיכרון, ובייחוד זכרון התורה הוא דייקא בחודש זה. ומה מדויק הדבר שחסר אות ו' מתיבת תמוז - כי הרי ה' אשך ללוחות מרמזים במרם, (ב"ב יד): הלוחות 'ארכן שיישה ורחבן שיישה' נעלמו ונסתרו אולם בחודש זה ע"י השבירה. זאת ועוד, לא רק המתקת השכחה היא בחודש זה כיתרון האור מן החושך, אלא גם המשכת שורש התורה בחודש זה הוא שבו ניתנו הלוחות כמאמרם (יומא ד). וגם זאת נרמז ב"שם" החודש, הנתניה וגם השבירה הכלולים ומאוגדים יחדיו, כנרמז: 'זמן מ'תן ת'ורתנו ר"ת תמוז, וגם בכאן חסר ה' ב'של העלמות ושבירת הלוחות - שורש השיכחה.

וכה הם דברי מוהרנ"ת על השכחה שנמשך משבירת הלוחות שאף שיש בה חיסרון והפסד גדול מכך, אך כאמרינו יש בה גם מעלה ויתרון... "ע"י חטא העגל חזרו וקלקלו והמשיכו זוהמת הנחש שהוא בלבול המדמה שמשם כל הכפירות שהם פגם האמונה, ואז כמעט נחרב העולם לולא משה בחירו עמד בפרץ לפניו וכו'. ועצתו עמוקה הייתה ששיבר את הלוחות והש"ת הסכים על ידו כי ראה שהסיטרא אחרא מתגבר מאד וא"א לתקן בפעם אחת בזרוע רק צריכים לתקן מעט מעט... והתיקון הוא דייקא ע"י בח' שבירת הלוחות שגרמו שיכחה בעולם. שהוא בחי' הסתלקות המוחין היינו שהמשיך זה הדרך בעולם שבכל פעם מתחיל התיקון מחדש ובכל עת שיהיה איזה פגם וקלקול ח"ו יהי' נמשך שכחה לשכוח בכל פעם מה שעובר ולהתחיל בכל פעם מחדש. כ"ש אדמו"ר ז"ל שהשכחה הוא תיקון גדול בבחינה זאת".

"זיכרון" ו"שכחה" הם דוגמה מוחשית לדבר והיפוכו, והרי הם ניגודיים כהיפך האור מן החושך. לא קלה היא ה'שכחה'. מציקה ומצערת כ'שכחה' שירדה לעולם. מה עליו ושמוח היה לו היו בני אנוש זוכרים פרטים קטנים כגדולים, כמה שמחה היתה בעולם לו לא היתה משתכחת תורה בכלל.

ולעומתה "הזיכרון", כמה שמחה וחדוה טמון בו. לא פעם כשנזכרים בדבר מה מתמלאים שמחה וחדוה, כל בר דעת ישמח בחשיבות הזיכרון ובמעלתו לכלל מהלך החיים, לזכור ולזכור. וכמה עגמת נפש וצער היו נחסכים... על פניו בוודאי הם תרתי דסתרי, ללא צד של שאלה או פקפוק. יש זיכרון - שזוכרים. ויש שכחה ששוכחים. לכאורה דומים הם פני הדברים לאותו אדם המפעיל את הקירור והחימום גם יחדיו.

ובכדי להבין שיש מעלה במציאות זו שהזיכרון והשכחה ממשמשים בעירוביאי, יש להבין שורשם ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (רי"ז): היה זה בשבעה עשר בתמוז עת ירד משה רבינו עם לוחות הברית ביזו - ולגנד עיניו נחזה מחזה מרעיד: 'עגל הזהב' 'עגל מסכה' מעם בני' שזה עתה שמעו מפי הגבורה בקולות וברקים: 'אנוכי ה' - ולא יהיה לך'.

בשמעו 'קול ענות' זו קולות של: 'אלה אלוקיך ישראל אשר העלך מארץ מצרים' - כבודו ידיו ידי משה רעיא מהימנא, והתוצאה: 'וישלך מידי את הלוחות וישבור אותם תחת ההר' - אלמלא אותה שבירה של לוחות הראשונות למדים חז"ל (עירובין נד) לא נשתכחה תורה מישראל.

הוא אומר: כל השתלשלות והתהוות ה'שכחה' בשרשה משבירת הלוחות נעשתה. ירידת השכחה בזה העולם היה בחודש שבו נשתברו הלוחות "חודש תמוז", שבו

עומק הפרשה

נדר עוד נקודה של חיים

איש כי ידור נדר לה' או השבע שבועה:

גדר איסור הנדר והשבועה והחילוק ביניהם מובא בגמ' (נדרים ג: א; ועוד). שהנדר אוסר על עצמו חפץ מסויים כאילו הוא הקדש, אבל הנשבע מקבל על עצמו שלא לעשות דבר זה.

ופנימיות הענין מובא בזה"ק (רע"מ יתרו צא:). ובכתבי האריז"ל (ע"ח שער הכללים פ"ז ועוד) שהשבועות הם בספירת המלכות, אבל הנדרים הם בספירת הבינה הגבוהה אף למעלה מהמצוות.

בדרך עבודה מבאר מוהרנ"ת את עומק ענין הנדר, בו יכול אדם להחיל איסור על דבר שלא נאסר מן התורה, כי הנה כל הבריאה מקבלת את חיותה מהתורה, וגם דברים שאין להם שייכות גמורה למצוות התורה - אין להם חיות אלא על ידי התורה, חיות זו נמשכת על החפץ כשיש לו איזה חיבור גלוי או נסתר לאדם מישראל, כי גם האדם מישראל יהיה אשר יהיה הוא חלק מבנין התורה הק', כמובא שיש בישראל שישים רבוא נשמות כנגד שישים רבות אותיות התורה, וכן בגוף האדם - כל אבריו וגידיו הם כנגד מצוות התורה ואיסוריה.

מאחר שחיות הדבר נמשכת אליו דרך התורה, לכן יכול האדם להמשיך חיות זו גם בדרך של מצוה או עבירה, שנשבע שיאכל דבר זה או לא יאכלנו, ובזה הגביל עצמו חיות זו בדרך של תורה ומצוות, המשכה זו היא כח השבועה. אך מלבד חיות זו יש חיות גבוהה יותר, כי אכן כשהאדם עוסק בתורה ובמצוות הוא ממשיך חיות מהתורה, אבל

בזמנים שהוא נאלץ להתבטל מהתורה, או כל אדם שרחוק מהתורה, מהיכן הוא שואב את חיותו ואיך הוא מחובר להש"ת - שורש החיים.

לשם כך, עוד קודם הבריאה, ברא הש"ת תורה נעלמת וגבוהה מאד, תורה זו היא שהחיייתה את העולם עוד בשנים שקדמו למתן התורה והמצוות, תורה פנימית זו היא מתנת חיים מהש"ת ואינה תלויה בקיום המצוות, והיא המחיה את האדם בעת עסקו בחיי הרשות.

תורה זו היא גבוהה יותר, והיא נעלמת במהותו של כל חלק מחלקי הבריאה, כי כל חלק בבריאה נברא במאמר ה', ומאמר זה מחייה אותו לעלמי עד, מאמר זה הגונז בכל חלק בבריאה, הוא הממשיך לו חיות נעלמת ונסתרת, והוא אינו תלוי במעשי האדם ועל כן גם כשעוסק בחיי העולם ובדברי הרשות - גם אז יכול האדם לקבל את חיות נפשו.

מחיות נעלמת זו נמשך כח הנדר, והוא כח שנתן הש"ת לאדם לעלות לשורש חיות פנימית זו [והוא עולם הבינה כאמור, הנקרא 'עלמא דאיתכסיא' על שם חיות נעלמת זו], ולגלות אותה בפיו, על ידי אמרו 'קונם חפץ זה על', ובזה לחבר אותו להש"ת בחיבור גלוי של מצוה או של עבירה. ואכן, על ידי חיות אלוקית זו יכול האדם להתקשר להש"ת ולהתדבק בו בכל שעה ובכל עסק בבריאה, כי אם יסלק מדעתו את הסתלקות החיצונית על הבריאה אלא ידבק את מחשבתו בהסתלקות הפנימית, יכול להתדבק בהש"ת בכל חלק בבריאה ובכל מעשה שיעשה - על ידי תורה נעלמת זו. (ע"פ ליקו"ה נדרים ב)

והיו עיני וליבי שם כל הימים

הציפייה והגעגוע לגאולה אינו עניין מסויים ביהדות, אלא הוא כל היהדות. מחשבה של יהודי אמור להיות כל הזמן מרוכז בתשוקה מתי יבוא הגאולה, מתי יבוא המשיח, מתי יבנה המקדש.

כי כל מהות הגאולה - משיח - בית המקדש הוא שנכיד את השם יתברך שזה כל תכלית הבריאה. וממילא כל נקודה של תורה, תפילה מצוות ומעשים טובים הוא מתוך מטרה אחת לקרב את הגאולה, להביא את הגילוי של משיח, לבנות את בית הבחירה שם יתגלה מלכותו.

אינו דומה עבודה שאדם עובד את קונו, מתוך מחשבה פרטית על עצמו, ש'הוא' יזכה להתעלות במדרגות. לבין עבודה שאדם עובד את קונו לצורך גבוה, שיתגלה מלכותו בעולם, שייכירו וידעו כל יושבי תבל את גדולת השם יתברך.

והנה כאשר בענין בניין המלכות עסקינן, צריך לזכור 'אין מלכות בלא עם'. מלכותו יתברך אינו יכול להתגלות בעולם עד שיהיה לו עם ישראל שייכירו בו.

וממילא כל פעולה חינוכית ולו הקטנה ביותר שאדם מחנך את בנו, או תלמידו, הוא מקרב בזה את הגאולה, הוא גורם שיהיה עוד משכן אל השכינה הקדושה.

אין זה כסתם חיזוק בעלמא, צריך לזכור זאת בשעת החינוך. כי אינו דומה מי שמתעסק עם בנו ותלמידו מתוך מחשבה מצומצמת לקדם את הילד והנער הזה, שיגדל לשם ולתפארת המשפחה, לבין מי שלומד עם בנו, מחזק אותו בעבודת ה' מתוך תחושת שליחות שהוא כעת בונה משכן להשם יתברך, כי השם יתברך מצפה לראות עוד יהודים המכירים אותו. וכל יהודי שמכיר עוד מעט את ה', הוא עוד משכן לשכינה, עוד אבן לבית המקדש.

צריך מאוד להרים את ההסתלקות על הילדים שלנו, שהם הם הבית המקדש שעתיד להבנות, ובעיניים כאלו לרומם אותם, לחנכם ולהוכיחם ולחזקם. צריך לכך הרבה הרבה אמונה, והשגת ענין הגאולה, מהי מטרתה.

וכמו כן כל התפילות תחינות ובקשות שאנו מבקשים על בנו צריך להיות כחלק אחד של התפילה והציפייה אל הגאולה ואל גילוי השכינה. התפילה באופן הזה מרומם מאוד את האדם בשאר חלקי העבודה, ונותן לו התייחסות מחודשת בכל היחס לבניו ולתלמידיו, שכל סיבת גידוליו הוא בשביל שיתגלה מלכותו עליו.

גם בתיקון חצות שנוהגים לומר בימי בין המצרים בצהריים, אפשר לבקש על בניו באופן שמקונו על החורבן בית המקדש. וכמו שרביז"ל אמר שאפשר להוסיף תחינות ובקשות מעצמו.

לכן בימים אלו, הם הימים בהם אנו מראים להשם יתברך שאנו מתגעגעים אליו וחפצים בו, נתחזק מאוד בחינוך הבנים להשריש בהם עוד ועוד יראת שמיים, ועוד ועוד הכרת מלכותו יתברך בכל מיני אופנים שיש, כי זה בעצמו הגאולה - שיש לשכינה הקדושה שהיא כציפור נודדת על קינה, היכן להשרות שכינתה.

◆ **הַשְּׁבֹת הַמֵּתְאֲדָת: הַהַרְשָׁמָה נִסְגְּרָת! בְּיוֹם שְׁנֵי הַקְּרוֹב, נִסְגְּרָת הַהַרְשָׁמָה לִשְׁבֵּת הַתְּאֲחָדוֹת בְּאַתְרָא קִדְיָא מִירוֹן (מֵתַחַם בְּנֵי עֲקִיבָא) שֶׁתְּתִקֵּים אִלֵּיהָ בִּשְׁבֵּת הַבָּאָה (דְּבִרִים-חֲזוֹן) בְּהַשְׁתַּתְּפוֹת גְּדוּלֵי מִשְׁפִּיעֵי אֲנִ"שׁ שְׁלִיט"א, בּוֹ נִתְחַזַּק יוֹד בְּעִבּוּדֵי ה' בְּשִׂמְחָה וּבְאַהֲבַת חֲבֵרִים. בְּמוֹצַע"ק נִצָּא לְבֵית הַחַיִּים בְּצִפְת, לְהִלּוּלֵת הָאֲר"י הַק'. מַחִיר מִסּוּבֹסֵד: 250 ₪. רֶשֶׁם רֵאשִׁי: הָרֵב גְּרִלְיֵן, 0504133368. לְעִדְכוּנֵים, קוֹן אַהֲבַת תּוֹרָה: 0772263428.**

◆ **הוֹפִיעִי! הַסִּפְה"ק סִיפּוּרֵי מַעֲשִׂיֹת - עִם פִּירוּשׁ "עוֹטָה אוֹר", מֵאַת הַרֶה"ג ר' אֱלִיהוּ עֲטִיבָה שְׁלִיט"א, הַמְאִיר בְּאוֹפֵן נִפְלָא אֶת דְּבָרֵי רַבִּיהֶ"ק, עַל פִּי סִידוֹת הַקְּבֵלָה. הַפִּירוּשׁ מְחוּלַק לִשְׁנֵי מְדוּרִים: "עוֹטָה אוֹר" - בּוֹ בִיאוֹר הַרְמָזִים מְשׁוּלְבִים בְּלִשׁוֹן הַמַּעֲשֵׂה בְּשִׁפְהָ צַחָה וּבְבוֹרָה. 'מְקוּרוֹת וְעִיּוֹנִים' - מְקוּרוֹת וְהַרְחָבוֹת עַל פִּי סִפְרֵי בְרַסְלָב עַד דּוּרוֹנוֹ. לְהַשִּׁיג בְּנוֹדוֹת הַהַפְצָה בְּמִרְכְּזֵי חֲסִידֵי בְרַסְלָב, אוֹ אֲצֵל הַמַּחְבֵּר שְׁלִיט"א, 0583260155. מִפְּיֵין מִרְכָּז: 0504114209.**

◆ **אוֹמֵן: עֲצוֹת תְּפִילָה יִתְקַיֵּמוּ אִלֵּיהָ בְּכָל קְצוּוֹת תָּבֵל לְמַעַן הַקִּיּוּץ הַק' הַבְּעַל"ט, בְּיוֹם ב', לִיל עֲר"ח א.ב. עֲקְבוֹ אַחֵר הַמּוֹדְעוֹת בְּבֵתֵי הַכְּנֵסֶת.**

◆ **בִּימֵים הָאֲחֲרוֹנִים הַסֵּתִיִּים מַעֲרָךְ 'מֵרְתוֹן דְּרוֹכוֹ' לְהַנְפִיקַת דְּרוֹכוֹנִים לְלֵא תוֹר. עֲדִיִּין: אֵם תּוֹקֵף הַדְּרוֹכוֹן שְׁלַחַם עוֹמֵד לְפּוֹג בְּתוֹךְ חֲצִי שָׁנָה מְטִיסְתַּכֵּם, פִּנּוֹ לֵאלֹא תוֹר לְלִשְׁכָה לְהַנְפִיקַת דְּרוֹכוֹנִים, רַח' מְבַצֵּעַ קֵדֵשׁ 64 בְּנֵי בְרַק (בְּגִבּוֹל רַמֹּת-גֵּן), בֵּין הַשְּׁעוֹת 22:00-8:00. לְשִׁכָּה זוֹ מֵתוֹכְכֶם לְנִפְעוּל לְפַחוֹת עַד חֵג הַסּוֹכוֹת הַבְּעַל"ט. יֵשׁ לְשַׁלֵּם מִרְאֵשׁ בְּאוֹפֵן מְקוּוֹן (דֶּרֶךְ הַמַּחְשֵׁב), וְלַהֲגִיעַ עִם אִישׁוֹר תְּשִׁלוּם, תַּעֲוֹדֵת זְהוּת, וְאֵם יֵשׁ - דְּרוֹכוֹן יֵשׁ.**

יורל ע"י מכוון עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר
A.028080148@GMAIL.COM
מקס או הוריקה קולית
02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערסות נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

כִּי עַל יְדֵי הָאֲבֹלוֹת וְהַכְּבִּיָּה עַל חֶרְבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מִמֵּתִיקִין וּמְבַטְלִין כַּח הַכְּבִּיָּה שֶׁל עֵשׂוֹ הַרְשָׁעוֹ אֲשֶׁר עַל יְדֵי זֶה הִיָּה חֶרְבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ...

וְעַיִנֵינוּ שֶׁהֵם בְּחִינַת עֵשׂוֹ הֵם בְּחִינַת עֲצָבוֹת וּכְבִּיָּה וְאֲבֹלוֹת, כִּי בְּיָדָאֵי רֵאוּי לָהֶם לְהַתְעַצֵּב וּלְהִתְאַבֵּל כֹּל יְמֵיהֶם עַל חֲלָקָם הָרַע, כִּי רֹדְפִים כֹּל יְמֵיהֶם אַחֵר הַעוֹלָם הַזֶּה הַנֶּשְׁמִי שֶׁהוּא מְלֵא דְאֲגוֹת וְעֲצָבוֹת וְכֹל יְמֵיהֶם פְּעִים וּמְכַאֲבוֹת וְרוֹחוֹקִים מִזֶּה יִתְבָּרַךְ וּמַהֲתַכְּבִּית הַנִּצְחִי:

ליקוטי הלכות, ערב ג, כ

יהלום

עֵמֶךְ חֶרְבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, עַל יְדֵי שְׁפָגְמוֹ בְּאֲמוֹנֵת חֲכָמִים:

איצור הירואה, בין המצרים, כא

בדברים לא הכי טובים, מבזבז את הזמן וכו'. דווקא למצב זה שהכול מבלבל ואיך יודע איך לצאת, ניתן התקווה על ידי ימי בין המצרים, לזכור שיש תקווה, יש מי שמחפש ורוצה אותך, רק תרצה אותו בחזרה, כמה אנחות, כמה דיבורים, וכבר התחלת להתחבר, זהו הדבר הכמעט יחיד, שדרכו תוכל להתחיל להיות יהודי 'פשוט'.

זה בכלל לא קשה, צריך רק לפנות קצת זמן, ולהתחיל לספר לה' מה קורה איתנו ברוחניות, איך נראית התפלה שלנו, לימוד תורה, קדושה, שמחה ועוד. לא דורשים מאתנו אפילו לסגן תפלה, גם לא להתאמץ להזיל דמעות בדווקא, רק לספר את המציאות של החיים, ולהוציא אנחות מעמק הלב.

מי שלא עשה זאת לעולם, נראה לו הדבר מוזר, אבל אם ישבור את הפעם הראשונה, ויתחיל לדבר כמה מלים, יראה שזה שייך דווקא אליו. אדרבא, ככל שמרגיש מנותק ולא שייך לעבודת ה', כך עצה זו שייכת לו יותר ויותר.

נדמה כאילו הבכייה של בין המצרים ואמירת תיקון חצות הוא דבר ששייך לעובדי ה', אף פעם לא עשית את זה...

אחד מהשיטות של הבעל דבר, כאשר רוצה להרחיק אדם מכל עניין האבילות על החורבן, הוא מצייר זאת כמו איזה 'עבודה' של עובדי ה' גדולים, מראה תמונה עתיקה של איזה 'עובד' מסוגף, יושב על הרצפה בפנית בית הכנסת עם נר, ובוכה בדמעות שליש על החורבן. ולכן ככל שמדברים מאבילות של בין המצרים, עדיין אין האדם מוצא קשר בינו לבין המעשה בפועל, פשוט להתחיל לדבר עם ה' על החורבן. כי הלוואי ואהיה קודם יהודי כשר פשוט, לשמור על זמן תפלה, להיות קבוע קצת באיזה סדר של לימוד, להתחזק במינימום של קדשה, ואח"כ אתחיל לחשוב מ'עבודת', של חצות ואבילות.

'תיקון חצות' אינו איזה 'עבודה'. הוא דבר הכי פשוט והכי אמיתי. דווקא בגלל שהנהך רואה את עצמך כל כך רחוק מלהיות יהודי בגדים מינימליים, המח שרוף, חושב

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצע בעיר בית שמש יצ"ו

הלכות הנוגעות מי"ז בתמוז עד ר"ח אב

להכין גם את הבגדים התחתונים והגרביים. זמן לבישת בגדים לשם הכנתם, אין בזה גדר ברור. כי היושב על מקומו ובפרט עם מיזוג אויר, פשוט הדבר שיצטרך הרבה זמן עד שיפוג טריות הבגד. וההולך ברחוב, די לו בזמן מועט יותר.

ללבוש כמה בגדים ביחד, אינו מועיל אלא לבגד התחתון בלבד (הל"א ד. מבית לוי פז הערה ה). אמנם אם הולכים עמום ברחוב זמן מרובה, בדרך כלל מועיל לכל הבגדים שלובשים.

ה. לזרוק על הרצפה, אף שמובא היתר כזה בפוסקים, הוא אמור רק לגבי רצפה של עפר, ולא בריצפות שלו שאינו מועיל דבר זה כלל וכלל! זולת אם דורסים אותם היטב ברגלים (כן הוא במקור הדין במענה לשון המובא בלחם הפנים י"ד שנו. ובהל"ש שם. הל"א ה).

ו. מי שלא הספיק להכין בגדים על ידי לבישה, אפשר 'להכין הבגד' אם מניחים את הבגד בעת השינה תחת הגוף ממש, כיון שאז מתבטל ממנו טריותו. אבל אינו מועיל אם מניחים תחת הראש או תחת הכר או המזון.

ז. מצעים: אסור להשתמש עם מצעים מכובסים שעדיין לא ישנו עליהם (ש"ע תקנא ג ומש"ב לג). ועל כן במה שמזכירים בערב ראש חודש להציע מצעים מכובסים, יש להזהר לישון עליהם קצת לפני ראש חודש. כי אם לא יעשו כן, נמצא שישנים בליה על מצעים שאסור לשכב עליהם.

לגבי אורח שצריך להציע לו מכובסים, וכן מי שבא למקום שהציעו לו כבד מצעים מכובסים. וכן הבאים להתארח אצל

צו לעבן א
חיים טובים
02-50-90-567